

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства освіти і науки
України 24 квітня 2024 року № 578

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Мязін Микита Володимирович 1994 року народження, громадянин України. Освіта вища: закінчив у 2018 році Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна за спеціальністю «Туризм» (диплом магістра). «01» жовтня 2022 року зарахований за конкурсом до аспірантури філософського факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна за спеціальністю 033 «Філософія». Мязін Микита Володимирович виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Філософія» зі спеціальності 033 Філософія.

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом по Харківському національному університету імені В. Н. Каразіна Міністерства освіти і науки України «26» травня 2026 року № 0114-1/236, у складі:

голови разової спеціалізованої вченої ради:

Перепелиця Олег Миколайович, доктор філософських наук, доцент, професор кафедри теоретичної і практичної філософії імені професора Й. Б. Шада навчально-наукового інституту філософії, культурології, політології Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна;

рецензентів:

Титар Олена Володимирівна, доктор філософських наук, доцент, професор кафедри теорії культури і філософії науки навчально-наукового інституту філософії, культурології, політології Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна;

Ільїн Ілля Вікторович, кандидат філософських наук, доцент кафедри теоретичної і практичної філософії імені професора Й. Б. Шада навчально-наукового інституту філософії, культурології, політології Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

офіційних опонентів:

Артеменко Андрій Павлович, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії та суспільних наук Національного аерокосмічного університету «Харківський авіаційний інститут»;

Газнюк Лідія Михайлівна, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри гуманітарних наук Харківської державної академії фізичної культури.

На засіданні «31» липня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 03 «Гуманітарні науки» Мязіну

Микиті Володимировичу на підставі публічного захисту дисертації «Цифрова урбаністика: соціально-філософське осмислення» за спеціальністю 033 «Філософія» відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти.

Дисертацію виконано у Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна МОН України, м. Харків.

Науковий керівник – Корабльова Надія Степанівна, доктор філософських наук, професор, професор кафедри теоретичної і практичної філософії імені професора Й. Б. Шада Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису. Проведений аналіз засвідчив її відповідність вимогам пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувач має 5 наукових публікацій за темою дисертації, з них 5 статей (3 – у співавторстві) у наукових фахових виданнях України категорії «Б»:

1. Popova, N., Perchyk, A., **Miazin, M.**, & Bednarskyi, S. (2024). Digital modern: a philosophical perspective on urbanism and digital humanities. *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University, Series Philosophy. Philosophical Peripeteias*, (70), 133–140.

<https://doi.org/10.26565/2226-0994-2024-70-11>

2. Попова, Н. В., **Мязін, М. В.** (2024). Цифрове місто: виклики та перспективи в епоху штучного інтелекту. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Теорія культури і філософія науки»*, 70, 33–45.

<https://doi.org/10.26565/2306-6687-2024-70-04>

3. Мязін, М. В. (2025). Цифрова видимість та приватність у сучасному місті. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Теорія культури і філософія науки»*, (71), 33–41.

<https://doi.org/10.26565/2306-6687-2025-71-04>

4. Мязін, М. (2025). Цифрова урбаністика: онтологія гібридних просторів міста в епоху діджиталізації. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філософія. Філософські перипетії»*, (72), 139–149.

<https://doi.org/10.26565/2226-0994-2025-72-13>

5. **Мязін, М.**, Перчик, А., & Беднарський, С. (2026). Homo brassicus: на периферії digital modern. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філософські науки*, 1(99), 127–137.

[https://doi.org/10.35433/PhilosophicalSciences.1\(99\).2026.127-137](https://doi.org/10.35433/PhilosophicalSciences.1(99).2026.127-137)

Зміст наукових публікацій свідчить про повноту опублікованих результатів дисертаційного дослідження.

У дискусії взяли участь голова ради, рецензенти та офіційні опоненти. Дисертаційна робота Мязіна М. В. оцінена позитивно: вона є самостійним,

завершеним науковим дослідженням, що характеризується високим рівнем теоретичної рефлексії, оригінальністю постановки проблеми та широкою міждисциплінарною обізнаністю автора. Разом із тим рецензенти та офіційні опоненти висловили зауваження.

Титар О. В., д. філос. н., доцент, професор кафедри теорії культури і філософії науки навчально-наукового інституту філософії, культурології, політології Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (рецензент).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1). Чи достатньо концепції техносоціальності у ролі пояснювальної моделі, що пов'язує інфраструктурну суб'єктність як продукт сучасних соціальних змін і цифрову матеріальність як середовище її становлення (підрозділ 2.6. Техносоціальність як аналітична рамка цифрової урбаністики)? Можливо доцільно говорити про певний сучасний трансгуманістичний етап цієї техносоціальності?

2). Чи в цифровому місті збережеться публічність, простір публічного вибору, чи розширює цифрові сервіси та технічна оптимізація свободи громадян міста, чи просто урбаністична технізація алгоритмізує діяльність міста і має нейтральну філософсько-етичну природу?

3). Додавання означника «цифрова» у Вашому визначенні «Цифрова антропологія – це підгалузь антропології, що вивчає взаємозв'язки між людьми та цифровими технологіями» (с.122), чи змінює щось суттєво у антропологічному статусі людини. Цифрова архітектура, цифрова соціологія, цифрова етнологія, цифрова філософія, цифрова гуманітаристика, як означення «цифровий» змінює сутність та наповненість тієї чи іншої галузі, чи просто можливо застосовувати старі поняття, але уже у новій – цифровій – сфері.

4). Тактика «інтерфейсного привласнення», тобто спроби суб'єктів міського життя відновити контроль над цифровими інтерфейсами міста (с. 142) може бути застосована лише для смарт-міста, чи актуальна для селища, та, наприклад, окремих «цифрових кочівників».

Ільїн І. В., к. філос. н., доцент кафедри теоретичної і практичної філософії імені професора Й. Б. Шада навчально-наукового інституту філософії, культурології, політології Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна (рецензент).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1. У дисертації цифрова урбаністика розглядається переважно на рівні широких теоретичних моделей – платформеного урбанізму, техносоціальності, алгоритмічного управління, параметризму та цифрової суб'єктивації. Водночас хотілося б побачити більше конкретних прикладів функціонування цифрової урбаністики у сучасних містах, зокрема в українському контексті. Наприклад, яким чином цифрові платформи, системи спостереження, міські застосунки, сервіси навігації чи алгоритмічне управління транспортом вже сьогодні трансформують соціальний простір українських міст? Яким чином війна, цифровізація державних сервісів, системи сповіщення, волонтерські

платформи чи міські Telegram-мережі змінюють повсякденний досвід мешканця міста? І як ставиться автор, наприклад, до пропозицій щодо заборони Telegram-мережі в Україні? Робота виграла б від більшої кількості емпіричних кейсів, які дозволили б показати, як саме описані автором теоретичні конструкції функціонують у конкретній урбаністичній реальності.

2. Однією з центральних тем дисертації є трансформація суб'єктивності в умовах цифрового урбанізму, зокрема через гейміфікацію, алгоритмічне управління, цифрову видимість та платформену соціальність. Автор переконливо демонструє, як цифрове місто продукує нові форми контролю, спостереження та «алгоритмічного повсякдення», однак при цьому логіка викладу часто залишається переважно паноптичною й значною мірою тяжіє до фукіанської оптики та дельозіанського суспільства контролю. Попри залучення Мішеля де Серто, критичного дизайну, міського хакінгу та антиігрових практик, питання колективних форм спротиву й альтернативних моделей цифрової соціальності розкривається значно меншою мірою, ніж механізми нормалізації та дисциплінування. Наприклад, у роботі не аналізується те, як сучасні покоління – зокрема Gen-Z – використовують цифрову інфраструктуру міста та соціальні мережі не лише як простір контролю, а і як інструмент самоорганізації, протесту, горизонтальної комунікації чи створення нових спільнот. У цьому контексті більш розгорнутий аналіз практик цифрового активізму, Telegram-мереж, локальних цифрових спільнот або нових форм урбаністичної солідарності міг би зробити дослідження більш збалансованим між логікою контролю та логікою емансипації.

3. У роботі детально аналізуються ризики платформеного урбанізму, алгоритмічного управління та цифрової видимості, а також пропонуються форми мікроспротиву – критичний дизайн, урбаністичний хакінг, антиігрові практики. Водночас у дисертації не до кінця прояснено, яку саме політико-філософську позицію займає автор щодо цифрового урбанізму загалом. Подекуди дослідження тяжіє до постструктуралістської та анархічної логіки множинних мікропрактик спротиву, де свобода мислиться через локальні втручання, делегітимацію системи, уникнення алгоритмічного контролю та ситуативний «хакінг» простору. Однак при цьому у роботі також присутні елементи критичної соціальної філософії, пов'язані з необхідністю переосмислення інфраструктурної влади, платформеного капіталізму та колективного контролю над виробництвом цифрового простору. У зв'язку з цим хотілося б побачити більш чітке окреслення політико-філософських орієнтирів автора: чи йдеться переважно про анархічну мікрополітику спротиву, про критичну теорію цифрового капіталізму, чи про пошук певної моделі демократичного й емансипативного цифрового міста.

Артеменко А. П., д. філос. н., професор, завідувач кафедри філософії та суспільних наук Національного аерокосмічного університету «Харківський авіаційний інститут» (офіційний опонент).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1. Пастка «ігрового детермінізму» Автор стверджує, що цифрове місто як комп'ютерна гра – «це не просто метафора». Це сильне твердження, яке межує з онтологічним радикалізмом. Стверджуючи, що це не метафора, автор ризикує дегуманізувати об'єкт дослідження сильніше, ніж самі алгоритми, які він критикує. Чи не є таке порівняння «онтологічним редукціонізмом», який зводить складність міського життя до rule-based систем?

2. Проблема «Автора» та суб'єктності влади. Текст постійно апелює до «авторів», «власників» та «сценаріїв» гри. Тут відчувається надмірне спрощення природи влади. В епоху нейромереж та самонавчальних алгоритмів «автор» коду часто сам не розуміє, чому система прийняла те чи інше рішення (проблема «чорної скриньки»). Дисертант наділяє владу суб'єктністю (хтось написав сценарій), тоді як сучасна критична теорія (той же Латур або Делянда, на яких посилається дисертант) говорить про безсуб'єктну владу асамбляжів. Чи є цей «автор» людиною, чи це сама логіка капіталу/алгоритму, яка вже ніким не керується?

3. Романтизація хакінгу як «мікрополітики» Автор подає міський хакінг як «соціальну самокорекцію» та шлях до емансипації. Це виглядає як «цифровий романтизм». По-перше, чи може «тисяча малих жестів» реально протистояти тотальній інфраструктурній владі? По-друге, хакінг сам по собі не є етично позитивним. Хакінг системи розумного міста може бути інструментом тероризму або корпоративного шпигунства. Автор наділяє хакінг апіорним «емансипативним» змістом, що є методологічно вразливим. Де межа між «емансипативним хакінгом» та звичайним вандалізмом чи кіберзлочинністю?

Газнюк Л. М., д. філос. н., професор, завідувач кафедри гуманітарних наук Харківської державної академії фізичної культури (офіційний опонент).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1. Щодо меж антропологічних трансформацій: автор детально описує формування «алгоритмічно керованої суб'єктності» та вразливість людського тіла до цифрової класифікації. Проте виникає питання: чи залишаються в умовах тотального платформеного урбанізму автономні, позацифрові зони людського досвіду, які в принципі не піддаються діджиталізації та алгоритмізації? Хотілося б почути ширший коментар автора щодо онтологічних меж цього процесу.

2. Співвідношення метамодерну та постгуманізму: у роботі зазначається, що нова логіка цифрового міста корелює з парадигмою метамодерну та тенденціями постгуманізму. На наш погляд, логіка метамодерну (яка часто базується на осциляції, пошуку нової щирості та неоромантизмі) може вступати у структурний конфлікт із прагматичною, розрахунковою та дегуманізуючою логікою «міста-алгоритму». Бажано було б чіткіше розмежувати ці культурні парадигми в контексті їхнього впливу на містянина.

3. Дискусійною є теза про виникнення принципово нової антропології цифрового міста. Автор переконливо демонструє трансформації суб'єктності під впливом цифрових технологій. Проте інколи складається враження, що цифрове місто розглядається як середовище формування якісно нового

антропологічного типу людини. На нашу думку, потребує додаткового обґрунтування питання про те, чи справді йдеться про нову антропологію, чи радше про нові форми реалізації фундаментальних людських потреб, які залишаються незмінними.

4. Практична реалізація логік протесту: окреслюючи можливості деконструкції «ілюзії свободи» через хакінг простору та створення антигейміфікованих зон, автор залишається переважно в полі теоретичних абстракцій. Було б доцільно навести конкретні соціокультурні приклади (можливо, з європейського чи світового досвіду), де подібні антиалгоритмічні практики протесту вже були успішно реалізовані на рівні міських спільнот.

Здобувач надав вичерпні відповіді на всі висловлені зауваження.

Додаткових зауважень, окрім тих, що вже були висвітлені у письмових рецензіях та відгуках офіційних опонентів під час публічного захисту, не надходило.

Дискусія мала конструктивний характер. Присутні одностайно відзначили високий науковий рівень дисертаційного дослідження, оригінальність постановки проблеми, ґрунтовність теоретико-методологічного апарату та вагомий особистий внесок здобувача в розвиток сучасної української філософії.

Результати відкритого голосування:

«За» **5** членів ради,

«Проти» **0** членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Мязіну Микиті Володимировичу ступінь доктора філософії з галузі знань 03 «Гуманітарні науки» за спеціальністю 033 «Філософія».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової
спеціалізованої вченої ради

Олег ПЕРЕПЕЛИЦЯ

ПЕРЕПЕЛИЦЯ ОЛЕГ МИКОЛАЙОВИЧ

Результат перевірки підпису	Підпис вірний
П.І.Б.	ПЕРЕПЕЛИЦЯ ОЛЕГ МИКОЛАЙОВИЧ
РНОКПП	2811013873
Організація (установа)	ФІЗИЧНА ОСОБА
Код ЄДРПОУ	
Посада	
Час підпису (підтверджено кваліфікованою позначкою часу для даних від Надавача)	16:39:52 04.08.2026
Сертифікат виданий	КНЕДП АЦСК АТ КБ "ПРИВАТБАНК"
Серійний номер	5E984D526F82F38F0400000077DD2D02FC33BB07
Тип носія особистого ключа	Захищений
Алгоритм підпису	dstu4145
Тип підпису	Кваліфікований
Формат підпису	CAdES-T
Сертифікат	Кваліфікований